

Sygn. akt IV CZ 6/20

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek (przewodniczący)

SSN Paweł Grzegorzcyk (sprawozdawca)

SSN Marian Kocon

w sprawie z powództwa K. L.

przeciwko N. [...] Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G. i J. N.
o wydanie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lutego 2020 r.,

zażalenia N. [...] Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w G.

na postanowienie Sądu Okręgowego w G.

z dnia 7 maja 2019 r., sygn. akt III Ca [...],

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 7 maja 2019 r. Sąd Okręgowy w G. odrzucił skargę kasacyjną pozwanej N. [...] Sp. z o.o. w G. od wyroku tego Sądu z dnia 23 stycznia 2019 r., oddalającego apelację pozwanej od wyroku Sądu Rejonowego w G. z dnia 2 sierpnia 2018 r., nakazującego pozwanej wydanie powódce K. L. części nieruchomości, oznaczonej bliżej w treści rozstrzygnięcia.

Sąd Okręgowy wskazał, że powódka oznaczyła w pozwie wartość przedmiotu sporu na kwotę 8936 zł, odpowiadającą sumie trzymiesięcznego czynszu dzierżawnego należnego za korzystanie z nieruchomości. Wartość ta nie była kwestionowana w toku postępowania, skarżący zaś nie może oznaczyć w skardze kasacyjnej wartości przedmiotu zaskarżenia w wyższej kwocie niż w apelacji. Mając na względzie art. 398² § 1 w związku z art. 398⁶ § 2 k.p.c., Sąd Okręgowy uznał zatem skargę kasacyjną za niedopuszczalną, mimo oznaczenia w niej wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie 80 000 zł.

Postanowienie Sądu Okręgowego zaskarżyła zażaleniem pozwana, zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że wartość przedmiotu sporu odpowiadała kwocie 8936 zł, podczas gdy wartość pawilonu przekracza kwotę 50 000 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego, z zastrzeżeniem szczególnych sytuacji, niemających znaczenia w okolicznościach sprawy, wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną nie może przekraczać wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu apelacyjnym, a tym bardziej wartości przedmiotu sporu. Innymi słowy, odpowiednie stosowanie do oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej przepisów art. 19-24 k.p.c. (art. 398²¹ w związku z art. 368 § 2 k.p.c.) nie może uzasadniać jej aktualizacji przez podwyższenie ponad wartość dotychczasową, a tożsamość zakresu rozstrzygnięcia kwestionowanego w apelacji i w skardze kasacyjnej wyłącza dopuszczalność oznaczenia w skardze wartości przedmiotu zaskarżenia w kwocie wyższej niż poprzednio w apelacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

18 grudnia 1996 r. I CKN 21/96, OSNC 1997, nr 4, poz. 42, z dnia 19 czerwca 1997 r., III CZ 25/97, OSNC 1997, nr 10, poz. 162, z dnia 22 grudnia 2002 r., II UZ 11/02, OSNP (wkładka) 2002, nr 17, poz. 7, z dnia 7 sierpnia 2014 r., II CZ 30/14, niepubl., i z dnia 7 kwietnia 2017 r., V CZ 26/17, niepubl.).

Jak wynikało z materiału sprawy, powódka oznaczyła w pozwie wartość przedmiotu sporu kwotą 8936,00 zł. Wartość ta nie była kwestionowana zarówno przez Sądy *meriti*, jak i przez stronę pozwaną na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji oraz postępowania apelacyjnego. Utrwaliła się zatem w kwocie oznaczonej w pozwie. W tym stanie rzeczy nie było żadnych podstaw, by w postępowaniu kasacyjnym, przy tożsamości przedmiotu zaskarżenia apelacją i skargą kasacyjną, wartość ta miała odpowiadać kwocie kilkukrotnie wyższej.

Na konkluzję tę nie rzutował argument skarżącej związany z wartością pawilonu posadowionego na nieruchomości. Argument ten ta nie podważał bowiem prawnych konsekwencji wynikających z ustabilizowania się wartości przedmiotu sporu, a co za tym idzie - wartości przedmiotu zaskarżenia - w kwocie oznaczonej w pozwie. Niezależnie od tego dostrzec trzeba, że podstawą oznaczenia wartości przedmiotu sporu w sprawach o wydanie nieruchomości (art. 23 i art. 23² k.p.c.) jest wielokrotność kwoty czynszu, nie zaś wartość rzeczy pozostawionych na nieruchomości przez osobę, względem której kieruje się roszczenie o wydanie nieruchomości.

Z tych względów, na podstawie art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.